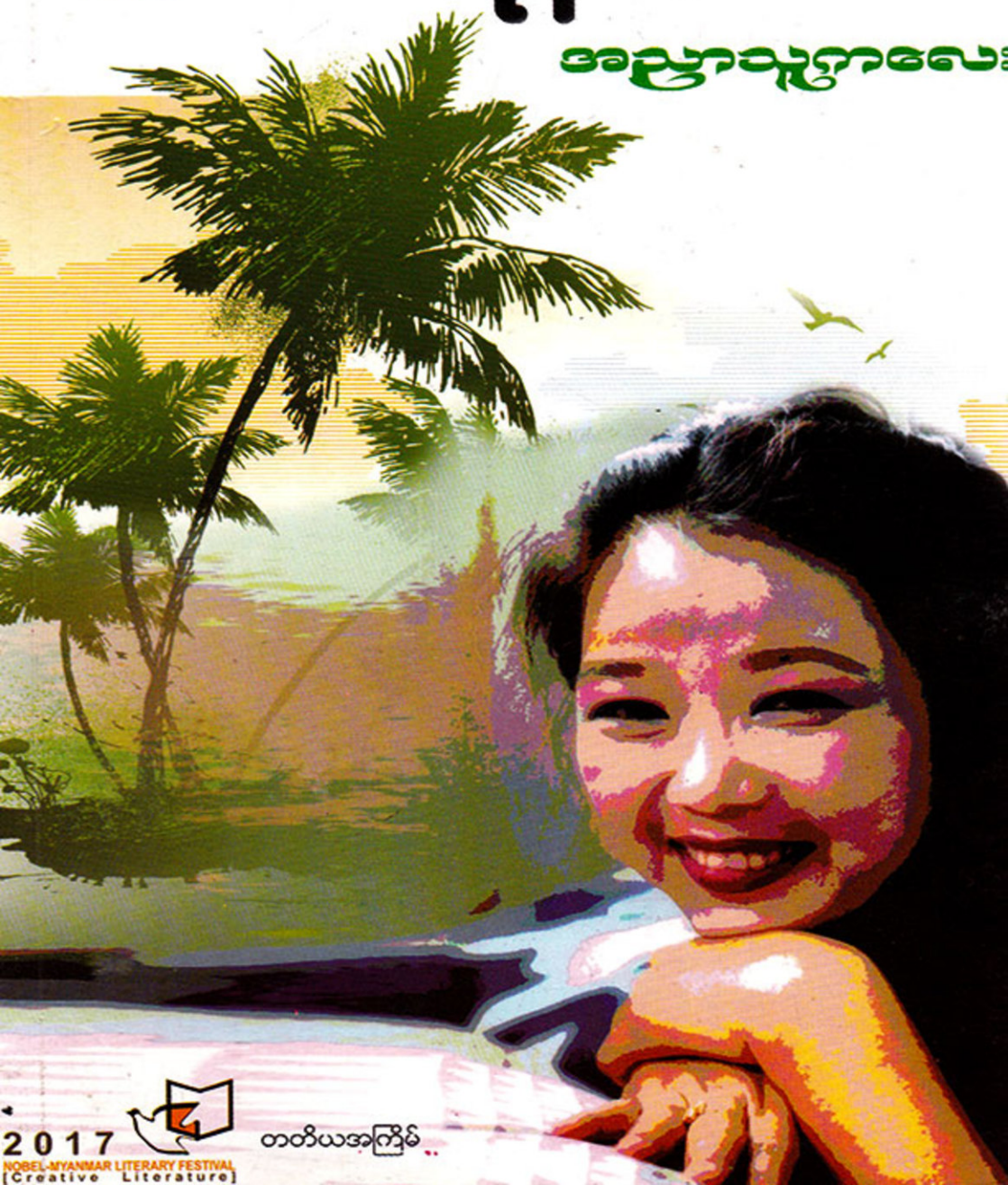

ရန်ဆောင်

စာပေသုတေသန

ကြည်အေးမေတ္တာ

လောကတခွင် ၊ မဆန့်ကျင်ဘဲ
ချစ်ခင်မြတ်လေး၊ ကျွမ်းဝင်ဆေးကား
ကြည်အေးမေတ္တာ၊ လက်တွေ့သာတည့်၊
ကိုယ်မှာ အမြဲ၊ ဆောင်သုံးစွဲက
ဘေးလွှဲရန်ကာ၊ စိတ်ချမ်းသာလျက်
စိန္တာမဏိ၊ တန်ခိုးရှိသို့
သိဒ္ဓိသီးသီး၊ ဘုန်းတန်းကြီးသည်
ရိုန်းပြီး မေတ္တာမန္တန်တည်း။

လယ်တိပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီး

ဆရာကြီးဦးရန်အောင် အလွမ်းပြေ

" အညာသားကလေး" ဝတ္ထုဖြင့် နာမည်ရလာသော ဆရာကြီး ဦးရန်

အောင်က " အညာသူ ကလေး" ဝတ္ထုရေးသားခြင်းမှာ သဘာဝကျပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးရန်အောင် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်စက " အညာသားကလေး" ဝတ္ထုကို ရေးသားသည် ဖြစ်လေရာ ထိုဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တို့ ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြခြင်းကို ကျွန်တော်မှတ်မိပါသည်။ စာရေးသားစက ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ထိုသို့ အားထုတ်ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ မထူးဆန်းပါ။

သို့သော် ထူးဆန်းသည် က အညာသားကလေး ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ ရေးသားသည့် ဝတ္ထု အညာသူကလေးမှာ လည်း အချက်အလက်များကို အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ စေတနာနှင့် လုံ့လဝီရိယ ဖြစ်ပါသည်။

အညာသူကလေး ဝတ္ထုကို သမီးဖြစ်သူ နီနီအောင်၊ ရန်အောင် စာပေ-၂ က စီစဉ်ထုတ်ဝေပါသည်။ မိဘ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းကို သားသမီးက ဆက်ခံတာဝန်ယူခြင်းအတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။ လေးစား ချီးကျူးရပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို အခန်းပေါင်း (၃၃) ခန်း ခွဲ၍ ရေးသားကာ အခန်းတစ်ခုတိုင်း၌ ခေါင်းစဉ်ငယ်တစ်ခု စီ ပါရှိပါသည်။

ခေါင်းစီးငယ် အချို့ကို ဖော်ပြပါမည်။

-ကန်တော်ရွာ သာပါစမေး

-ရွှေချည်ငွေချည်တန်းပါလို့ ရက်ကန်းတဲ့ ခုံစင်

-မိခင်ညို ရင်ဖိုစပြုပြီထင်

-ထွေးထွေးဝေ တော်ပေတဲ့ သမီး

-အချစ်ရောဂါ ကိုယ်တွင်းနာကား

-သားတို့ ရပ်ရည် သီတာမည်သား

ဝတ္ထုတွင် မောင်မျိုးမြတ်၊ တောသူ ခင်ညိုနှင့် မြို့သူ ထွေးထွေးဝေ တို့ ၏ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ် ကိုလှပသပ်ရပ်စွာ ဖော်ပြထားသည် ။ ကျွန်တော်ထင်ပါသည် ။ လူတိုင်းလူတိုင်း သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ကို တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် ချည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စာရေးဆရာက ဇာတ်ရှိန်ဖြင့် အောင် တမင်ဖန် တီးခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

ထူးခြားချက်တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်မိပါသည် ။ အခြားမဟုတ်၊ ဤဝတ္ထုတွင် လူကြမ်းဗီ လိန်မပါခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ လူကြမ်းမပါတော့ အကျပ်အတည်း ပြဿနာမပါတော့ဘူးလားဟု မေးစရာရှိ သည် ။ ပြဿနာ ပါရှိပါသည် ။ ပြဿနာက အဓိကဇာတ်ဆောင် သုံးဦးသည် မိမိ၏ အလိုပြည့်ရေးထက် တစ်ဖက်သားအပေါ် မေတ္တာစေတနာထားပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စာရိတ္တ မဏ္ဍိုင်ရေးရာပါ။

ဆရာကြီး အသေးစိတ် ဖွင့်ဆိုရေးသားချက်အချို့ကို ထုတ်နုတ်တင်ပြပါမည်။

" ကဆစ်သီးဟင်းကလေး တယ်ကောင်းသကွာ "

" ကဆစ်သီးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ဖေဖေ " ဟု မျိုးမြတ်က မေး...

မနှောင်းက ကဆစ်သီးတစ်လုံး ယူပြ၏။ သံပုရာသီးအရွယ်၊ ကြက်ဥလို ရှည်မျောမျော....

" ဒို့အညာအရပ်မှာ တော့ ခွဲခွဲခြားခြား သေသေချာချာ ဖေါ်ပြတယ် ကွ၊ ဦးကြီးဆိုတာက အမေ့ မောင်ကြီး၊ ဦးလေးဆိုရင် အမေ့မောင်ငယ်၊ အမေ့အစ်မက ကြီးတော်၊ အမေ့ညီမက ဒွေးလေး၊ အဖေ့ အစ်ကို ဘကြီး၊ အဖေ့ညီ ဘထွေး၊ အဖေ့အစ်မ အရီးကြီး၊ အဖေ့နှမ အရီးလေး အဲဒီလို

ခေါ်တယ်"

"မီးခြစ်ဝယ်မရတော့ကော ခဲယဉ်းတာလိုက်လို့ ကွာ၊ မီးခတ် ခတ်ပေါ့၊ ဒို့အရပ်မှာ အင်ကြင်း ကျောက်တွေ ပေါတယ်၊ အင်ကြင်းကျောက် ပြားကလေးပေါ်မှာ လဲမှို့တင်၊ သံတုံးကလေးနဲ့ အင်ကြင်း ကျောက် ကို ခတ်လိုက်တော့ မီးပွင့်သွားပြီး လဲမှို့ကို စွဲရော...."

"အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်အေးချမ်းသာ ထားဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ ဒီအရွယ် သာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် အရွယ်မရောက်သေးဘဲ ကလေးတွေကို ရိုက်လားနှက်လား နှိပ်စက် ညှဉ်း ဆဲလားလုပ်ရင် ကလေးတွေ စိတ်ဓာတ်ပျက်စီးသွားပြီး ကြီးလာတော့ လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ် သွားနိုင်တယ်"

" အိမ်အိုတော့ ကျားထောက် လူအိုတော့ ဆေးထောက်"

" အများ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရတာဟာ လူ့ဘဝမှာ စိတ်အချမ်းသာရဆုံးပဲ"

" လူတွေရဲ့ အကြီးဆုံးတာဝန်က အသက်တည်မြဲမှုရယ် ၊ မျိုးဆက်ပျံ့ပွားမှုရယ်၊ ဒီတာဝန်နှစ် ရပ်ဟာ သဘာဝကပေးတဲ့ အကြီးဆုံးတာဝန်ကြီးနှစ်ရပ်ပဲ၊ ဒီတာဝန်နှစ်ရပ်ကို မထမ်းဆောင်ရင် ရှောင်လွှဲနေရင် ဒုက္ခတစ်ခုခုတော့ တွေ့ရတတ်တယ်"

"ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားနေတာနဲ့ လက်မထပ်ဘူးလို့ တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးဟာ ၇ နှစ်သမီးအရွယ်က သောတာပန် အရိ ယာဖြစ်ပါတယ်၊ သို့ပေမဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ သားသမီးနှစ်ကျိပ်၊ မြေး လေးရာ၊ မြစ်ရှစ်ထောင်တောင် ရပါသတဲ့ "

ဆရာကြီးဦးရန်အောင်က သူ၏ ဘဝပေး အသိအမြင်၊ အတွေးအခေါ်များကို အထက်ပါအတိုင်း ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဆီလျော်စွာ ဖော်ပြသည်။ ။

ကဆစ်သီးကို အောက်သူအောက်သား အတော်များများ မသိကြပါ။ ကဆစ်သီးဆိုသည် မှာ သခွားသီးတစ်မျိုးဟူသည့် အဆိုကို ကျွန်တော် တွေဖူးသည်။ ။ တစ်ကြိမ်၌ ကျွန်တော် အညာမှ ပြန်အလာ တွင် ကဆစ်သီးများ သယ်ယူခဲ့ပြီး မိတ်ဆွေအချို့ကို ပေးဖူးပါသည်။ ။ ကဆစ်သီး အမျိုးအစားများ နှင့် စားပုံစားနည်းအရသာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းသိပါသည်။ ။ သို့သော် စာရှည်မည်စိုး၍ မဖော်ပြတော့ပါ။ ။ အင်ကြင်းကျောက်၊ သံတုံးနှင့် လဲမှုံဖြစ် မီးခတ်၍ သုံးရခြင်းကတော့ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် သုံးစွဲခဲ့ရပါသည်။ ။

ဆရာကြီးဦးရန်အောင်၏ လက်ရာများ သည် ပင်ကိုယ်ရေးချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို အခြေခံပြီး လိုတိုးပိုလျှော့ အနုပညာဖြင့် ဖန်တီးပြသည်။ ။ ဒီတော့ သရုပ်မှန် ဖတ်ချင်စဖွယ် ဇာတ်များ ဖြစ်လာသည်။ ။

ဤဝတ္ထုမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာတော့ မြို့မှ ဆရာဝန်မိသားစုက ကန်တော်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကာ တတ်နိုင်သမျှ ကျေးရွာ ပြုပြင်ရေးကို ဆောင်ရွက်သည်။ ။ သန့်ရှင်းရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စာတတ်မြောက်ရေး စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ။ သည်မှာ တွင် ဆရာကြီး၏ သား မျိုးမြတ်နှင့် တောသူ ခင်ညို တွေဆုံရင်းနှီးကြသည်။ ။ စစ်နှင့် ကင်းလွတ်သော ကျေးရွာ၏ အေးချမ်းသာယာပုံနှင့် စစ်ဒဏ်ခံရသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို လည်း နှိုင်းယှဉ်ပြသည်။ ။ စစ်ပြီး၍ ထိုမိသားစု ရန်ကုန်ပြန်တော့ မျိုးမြတ်နှင့် ထွေးထွေးဝေ တို့ တွေ့ဆုံရသည်။ ။ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်း

တွင် မည်သည့်ဇာတ်ကောင်ကိုမျှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ဆရာကြီးက ရေးခြယ်ပြခြင်းမှာ လည်း ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသည် ။

ဘဝဇာတ်လမ်းတိုင်းမှာ အဖြည့်ဇာတ်ရံများ ရှိသည် က ထုံးစံပါ။ ဤဝတ္ထုတွင် လည်း အဓိကဇာတ်ကောင် သုံးဦးအပြင် ဇာတ်ရံအဖြည့် အဖြစ်.... သူကြီးဦးစံဘ၊ နိဗ္ဗာန်ဆော် ဦးသာရင်၊ ရွာဦး ဘုန်းတော်ကြီး၊ မြင်းသည် တော် ကိုရွှေထူး၊ မုဆိုး ဖိုးတုတ်၊ ဦးရွှေကျေးနှင့် မမြင့်၊ မတင့်၊ မဆင့်၊ မနှောင်းတို့ ညီအစ်မတတွေ ပါဝင်သည် ။

" အညာသူကလေး" ဝတ္ထုအကြောင်း စာမြည်းမျှ ဖော်ပြပြီးသောအခါ ဆရာကြီးဦးရန်အောင် အကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကလေး တင်ပြပါဦးမည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးသည် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် နှစ်ပိုင်းအတော်ကြာ စားပွဲချင်းယှဉ်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ။သားအဖလို ရင်းနှီး သဖြင့် ပြောမနာဆိုမနာပါ။ အဲသည် တုန်းက အမြင်အတွေ့၊ ‘ လူတစ်ခု ပူမှုရယ် ဆယ်ကုဋေ ’ ဟူသော စာဆိုရှိပါသည် ။ သူဌေးဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်စေ၊ ပညာရှိဖြစ်စေ၊ ပညာမဲ့ဖြစ်စေ သောကတော့ ရှိကြစ မြပါ။ ဆရာကြီးလည်း လူထဲက လူဆိုတော့ ရံဖန်ရံခါ သောကရှိပါသည် ။ ထိုအခါမျိုး၌ သူရုံးပေါ်တက် လာလျှင်ကျွန်တော့်ကို ‘ဌေးမောင်ရယ်... မကောင်းလိုက်တာများ ’ဟု ညည်းညူပြောတတ်ပါသည် ။

သူ့မှာ မည်သည့်သောက ရှိနေသည် ဖြစ်စေ သူ့ထံ လာသူတိုင်းကို တော့ စိတ်ရွှင်လန်း ရယ်မောရ အောင် ဆရာကြီးက ပြောဆိုဆက်ဆံပါသည် ။ ကွမ်းတမြို့မြို့ နှင့် စာရေးဆရာ ရောင်နီ လာလျှင် ဆရာ ကြီးက ‘ ရောင်မှ တော့ နီရောပေါ့ကွယ်’ဟု ပြောတတ်သည် ။ သူ့ထံလာ၍ အကူအညီ တောင်းသူတိုင်း ကို ဆရာကြီးက လိုက်ပါကူညီမြဲ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့်ပင် လူတိုင်းက ခင်မင်လေးစားကြခြင်း ဖြစ်ပါ သည် ။ ထိုစေ
တနာ၏ အကျိုးကိုလည်း ဆရာကြီး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံစားရပါသ
ည် ။

ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဆရာကြီးသည်
အားပါးတရအပြိုးနှင့် တဟဲဟဲ ရယ်မောနေ မည်ကို ကျွန်တော် မြင်
ယောင်မိပါသတည်း။

ဌေးမောင်
၂၀၀၅၊ ဇွန်လ

(၁)

ကန်တော်ရွာ သာပါစမေး

ကိုထွန်းမြတ်တို့ ၏ မော်တော်ကားသည် ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှ ခွဲထွက်ကာ လှည်းလမ်းအတိုင်း ဝင်လာသောအခါတွင် ကား လမ်းမှာ မပြေမပြစ် ချိုင့်တွေ၊ ကမူတွေ၊ ကျောက်ခဲတွေကြောင့် မော်တော်ကား ပေါ်တွင် ပါသူများ ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရသည်။ ။

" လမ်းက ဆိုးတယ်နော် " ဟု ကိုထွန်းမြတ်၏ ဇနီး ခင်ခင်ကြီးက ဆို၏။

" လှည်းလမ်းဖြစ်တော့ နည်းနည်းကြမ်းတာပေါ့၊ ဒါထက်ဆိုးတဲ့ လမ်းနဲ့ စာရင် တော်သေးတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ ကောင်းတယ် ဆိုးတယ် ဆိုတာ အမှန်အစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောတာပါ၊ ဆိုပါတော့၊ ဒို့ဟာ မော်တော်ကားနဲ့ မလာနိုင်ဘဲ ခြေကျင်လာကြရတယ်ဆိုရင် ဒါထက် အများကြီး ဒုက္ခရောက်ကြမှာပဲ " ဟု ကိုထွန်းမြတ်က ပြန်ပြောသည်။ ။

ခင်ခင်ကြီးသည် ဤလမ်း ဤစခန်းကို ခြေလျင်လျှောက်၍ လာသည် ဟု စဉ်းစားကြည့်ရင်း မော်တော်ကားဖြင့် လာရသည့် သက်သာမှုကို ထင်မြင်သဘောပေါက်နေလေသည်။ ။

တောလမ်းဖြစ်သဖြင့် လမ်းဘေးဝဲယာတွင် သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ် တို့ ပြည့်ကျပ်ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ညနေစောင်းအချိန် ဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသဖြင့် နေရောင် ပြောက်တိပြောက် ကျားသာ မြင်ရသည် ။

မော်တော်ကားသံကြောင့် ချိုးများ ၊ ခါများ ၊ ငှက်ခါးများ လန့်ဖျပ်ပျံ သွားကြ၏။ မော်တော်ကား ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးကြသည့် ယုန်ကလေး ၊ တောကြောင်ကလေးများကိုလည်း မြင်ကြရသည် ။

ကြက်တူရွေး ဘာသာသဘာဝ ဆူညံစွာ စကားပြောနေကြသည် ကို လည်း ကြားရ၏။

တောကျီးများ ‘အား... အား....’ ဖြင့် အော်မြည်သံကြီးများကိုလည်း ကြားရ၏။

" ဖေဖေ ... ကျွန်တော်တော့ ပျော်တယ် "

ကိုထွန်းမြတ်တို့ ၏ သားကလေး မျိုးမြတ်က ပြောလိုက်၏။

" အေး ကလေးဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် ကလေးဘဝဟာ စိတ်အချမ်း သာရဆုံးလို့ ပြောကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လဲ ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ပျော်ခဲ့တာပဲ "

" အခုတော့ ဖေဖေ မပျော်တော့ဘူးလား "

" အခုကြီးလာတော့ လူမှုကိစ္စ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ လုပ်နေရလို့ ပျော်စရာအချိန်ရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး "

" ဒါဖြင့် အခု ဖေဖေ စိတ်ညစ်နေတယ်ပေါ့ "

"စိတ်တော့ မညစ်ပါဘူး၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည့်လို့ ဖေ

ဖေတော့ သဘောထား လိုက်တာပဲ"

"ရန်ကုန်မှာ ဗုံးတွေကျလို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ ကောင်း သလား ဖေဖေရယ်....."

"ဗုံးကျလို့ သေတဲ့ လူတွေ သေကြပေမယ့် ဖေဖေတို့ ဗုံးဘေးကလွတ် လာတာ တော်သေးရဲ့ လို့ ဖြေရတာပေါ့သားရဲ့ ၊ ရန်ကုန်မှာ မနေဝံ့လို့ ပြေးလာရပေမယ့် အေးအေးလူလူနေရမှာ ပါကလားလို့ တွေး ပြီး ဝမ်း သာရတာပေါ့"

ကိုထွန်းမြတ်က မော်တော်ကားကို သတိဖြင့် မောင်းရင်း သားက လေးကို ရှင်းပြနေသည်။ ။

"ဒါထက် အကို... ဒီလို တောထဲတောင်ထဲမှာ မတော်တဆ လူဆိုးသူ ဆိုးတွေနဲ့ များ တွေ့နေရင် အခက်ပဲနော်" ဟု ခင်ခင်ကြီးက စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"လူဆိုးသူဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ရင်လဲ သူတို့လိုချင်တာ ပေးလိုက်ရုံပေါ့ကွာ ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ့် လက်ထဲ ရှိနေရင် ကိုယ့်ပစ္စည်း၊ သူများ လက်ထဲ ရောက်သွားတော့ သူများ ပစ္စည်းပေါ့၊ တစ်နေ့မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံး တွေကို စွန့်ခွာပြီး သေတောင် သေကြရဦးမှာ ပဲ၊ ဒါထက် မဖြစ်သေးတာ ကို တွေးပြီး ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ အခုလောလောဆယ် ဒို့ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သားအမိသားအဖသုံး ယောက် မော်တော်ကားစီးပြီး လာနေကြတယ်၊ ကိုင်း ... ဘယ်မှာ ပူစရာရှိလို့ လဲ"

"တရားရှင်ကြီးကဖြင့် ပြောလိုက်ရင် တရားစကားချည့်ပဲ"

" တရားတော်အတိုင်း နှလုံးသွင်းနိုင်၊ နေထိုင်ကျင့်ကြံနိုင်ရင် စိတ်ချ မ်းသာရတာပေါ့ကွာ၊ တရားတော် ဂုဏ်ခြောက်ပါးထဲမှာ အကာလိကော

အခါမလင့် အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ ပါတယ်၊ တရား တော်နဲ့ အညီ ကျင့်ရင် အခုကျင့် အခု အကျိုးပေးတာပဲ"

"ဘာအကျိုးတွေ ပေးတာလဲ"

" စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ တရားနဲ့ အညီ နှလုံးသွင်းလို့ စိတ်ချမ်းသာရတာဟာ အထူးဆုံး အမြတ်ဆုံးပဲ"

" မေမေ... ဟိုမှာ နွားတွေ နွားတွေ..."

မျိုးမြတ်က လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောသဖြင့် ကိုထွန်းမြတ်နှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သစ်တောများ ရှင်းသွားလျက် နွားစားကျက် မြက်ခင်းပြင်သို့ရောက်လာကြရာ နွားများ မြက်စား နေသည် ကို မြင်ကြရ၏။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်ကိုမှီ၍ ထိုင်ရင် ပလွေကလေး တကျူ ကျူ မှုတ်နေသော မျိုးမြတ် တို့ အရွယ် နွားကျောင်းသားကလေးကို လည်း မြင်ကြရသည်။ နွားကျောင်းသားကလေးသည် ပလွေမှုတ် ရင်း မော်တော်ကားကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေ၏။

" ဖေဖေ၊ နွားကျောင်းတဲ့ ကောင်လေ ပလွေမှုတ်တတ်တယ်နော်" ဟု မျိုးမြတ်က ပြောသည်။

" ကောင်လေးလို့ မခေါ်ရဘူး သားရဲ့ ၊ အကောင်ဆိုတာ တိရိစ္ဆာန်တွေကိုမှ ခေါ်ရတာ"

" သူ့နာမည်မှ သားမသိဘဲ"

" နာမည်မသိရင် ကိုယ့်ထက်ငယ်တော့ ညီလေး၊ ကိုယ့်ထက်ကြီးတော့ အစ်ကိုလို့ ခေါ်ရတယ်"

"သူက သားထက် ကြီးသလား ငယ်သလားမှ မသိတာ"

ထိုအခိုက် တောင်းကြီးတစ်လုံးကိုထမ်းကာ ရှေ့မှ သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို မော်တော် ကားမီလာသဖြင့် ထိုသူသည် လမ်းဘေးသို့ တက်၍ ရပ်ကာ မော်တော်ကားကို တအံတဩ ငေးစိုက်ကြည့် ရှုနေသည်။

ကိုထွန်းမြတ်သည် လည်း ထိုသူကို မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသဖြင့် မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး....

"ခင်ဗျား ဘယ်သူတုံးဗျို့" ဟု မေးလိုက်၏။

"ကျွန်တော် သာရင်ပါ" ဟု ထိုသူက ပြောပြီး ကိုထွန်းမြတ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုငေးသည်။

"ဟိုရှေးက သရက်တောကျောင်းတိုက်မှာ နေခဲ့တဲ့ ကိုသာရင်လား၊ ပဉ္စင်းခံသွားတဲ့ ကိုသာရင် ပေါ့နော်" ဟု ကိုထွန်းမြတ်က မေး၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူတုံး" ဟု ကိုသာရင်က ပြန်မေး၏။

"ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ထွန်းမြတ်လေဗျာ"

"ဟာ... သူငယ်ချင်း ထွန်းမြတ်"

ကိုသာရင်မှာ အံ့ဩဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ရှာပေ။

"လာ သူငယ်ချင်း ၊ မော်တော်ကားပေါ်တက်" ဟု ကိုထွန်းမြတ်က ဆို၏။

"နေပါစေ သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့ သွားနှင့်ကြ ငါ နောက်က လိုက်ခဲ့မ

ယ်"

"တက်ပါလေ... စကားရှည်မနေပါနဲ့ ၊ စကားစမြည်လဲ ပြောရတာ ပေါ့"ဟု ကိုထွန်းမြတ်ကပြော ရာ ကိုသာရင်သည် တောင်းကြီးကို မော်တော်ကားပေါ်သို့တင်ပြီး သူပါ မော်တော်ကားပေါ်သို့တက်၏။

မော်တော်ကား မောင်းနှင်ခဲ့ရာ လမ်းဘေးတွင် မြက်စားနေသည့် နွားများမှာ မော်တော်ကားကို မြင်လျှင် လန့်ဖျပ်ပြီး အမြီးထောင်ကာ ပြေးကြလေရာ မျိုးမြတ်က အားပါးတရ ရယ်လေသည် ။

နွားကျောင်းနေသူများ နှင့် ယာတဲမှာ ပြန်လာသူများ ၊ ထင်းခွေရာ၊ ဝါးခုတ်ရာမှ ပြန်လာသူများ သည် မော်တော်ကားကို မြင်လျှင် တအံ့တ ဩငေးမောကြည့်ရှုနေကြ၏။

အချို့ကလည်း " ဟော.... ဟော ကိုသာရင်ကြီး ဟိုဟာပေါ်မှာ ပါ သွားတယ်" ဟု အော်ဟစ် ချ် ပြောကြသည် ။

ကိုသာရင် ပြော၏။ " ဒီအရပ်မှာ မော်တော်ကားကို လူတွေလဲ မမြင် ဖူးဘူး၊ နွားတွေလဲ မမြင် ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် လူတွေ အံ့သြပြီး နွားတွေက လန့်ပြေးကြတာ၊ ဒါထက် ပြောစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရ၊ ဒို့ရွာကို ဘာကိစ္စ လာတာတုန်း၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ"

" အခု အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန် စစ်ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ရန်ကုန်မှာ ဂျပန်က လာပြီး ဗုံးတွေကြဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မှာ မနေဝံ့လို့ ဒီရွာလာနေဖို့ ထွက်လာခဲ့တာ"

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးမှ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ စစ်ဖြစ်တယ်လို့ တော့ ကြားသကွ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ မြို့ကြီး ပြကြီး ဆို

တာက စည်းစိမ်သုခလဲ ရှိကြပါရဲ့ ၊ ဒုက္ခရောက်စရာရှိရင်လဲ မြို့ကြီးက အရင်ရောက်တတ် တယ်နော်၊ ဒါထက် သူငယ်ချင်းက ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီဆို"

" ဟုတ်တယ်..... ဆရာဝန်လုပ်နေတယ်၊ ဒါထက် မင်းအဖြစ်သနစ်ကို ပြောစမ်းပါဦး" ဟု ကိုထွန်းမြတ်က မေး၏။

"ငါ့အကြောင်းက ဒီလိုကွာ.. သရက်တောကျောင်းတိုက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်းနဲ့ ငါ အတူနေကြပြီးတော့ မင်းက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာနေဖို့ ဆိုပြီး ခွဲသွားတယ်၊ ငါကတော့ အဲဒီကျောင်းမှာ ပဲ ကိုရင်ဝတ်၊ အသက်စေ့တော့ ရဟန်းခံ"

" အေး.. မင်းရဟန်းခံတယ်ဆိုတာတော့ ငါကြားတယ်"

" ရဟန်းခံပြီး ရွာမှာ ပြန်သီတင်းသုံးတယ်၊ ရဟန်းဆယ်ဝါရတော့ လူထွက်ပြီး လှအေးနဲ့ အကြောင်းပါကြတယ်၊ သမီးကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး မကြာခင်းမှာ ပဲ လှအေး ဆုံးသွားရှာတယ်၊ ငါလဲ ရဟန်းပြန်ဝတ်မယ်လို့ အတန်တန် ကြံမိပါသေးရဲ့ ၊ သမီးကလေးကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ဖို့ တာဝန် ရှိနေတော့ ရဟန်းဘဝ ပြန်မရောက်တော့ပါဘူး"

"မင်းသမီးကလေးက ဘယ်အရွယ်တုန်းကွ"

"ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဆယ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငယ်ပေမယ့် တောလိုက်အုံလိုက် နွား ကျောင်း၊ ပေါင်းနှုတ်ပေါ့ကွာ၊ တောက်တိုမယ် ရကလေးတွေ လုပ်နေရတာပဲ"

" ပေါင်းနှုတ်ဆိုတာ အပေါင်းအနှုတ် တွက်တာလား ဦးလေး" ဟု မျိုးမြတ်က ဝင်၍ မေး၏။

အားလုံးပင် ပြုံးကြပြီး ကိုထွန်းမြတ်က ရှင်းပြသည် ။

" အပေါင်းအနှုတ်တွက်တာ မဟုတ်ဘူး လူကလေးရဲ့ ၊ ယာခင်းထဲ ကိုင်းခင်းထဲမှာ အလေ့ကျ ပေါက်နေတဲ့ မြက်ပင်တို့ ၊ တခြားအပင်တို့ ကို ပေါင်းပင်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီပေါင်းပင်တွေကို နှုတ်ပစ်တာ ကို ပေါင်းနှုတ်တယ်လို့ ခေါ်တာ "

" အမယ်... ထွန်းမြတ်သားက အသွက်ပဲကွ၊ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ " ဟု ကိုသာရင် ကမေးသည် ။

" ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ခုနတန်းတောင် ရောက်နေပြီကွ "

"အမယ်... အတန်းတွေလဲ ရောက်လှပါပကော၊ ချီးမွမ်းထိုက်ပါပေတယ်၊ ဒို့သမီးများ ဖြင့် ကကြီးကို ပုတ်လောက်ရေးပြတောင် မသိဘူး "

" မင်းတို့ ရွာမှာ စာသင်ကျောင်းမရှိဘူးလား "

"မရှိဘူးကွ၊ ဒို့ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တော့ ယောက်ျားကလေးတွေကို စာသင်ပေးတယ်၊ မိန်းကလေးတွေကို လက်မခံဘူး "

" ဒါထက် မင့်နေရေးစာရေး အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ "

" တောလိုက်အုံလိုက် ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုမျိုပေါ့ကွာ၊ ယာလုပ်တယ် ၊ ကိုင်းလဲ လုပ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ လုံးလယ်ပတ်ချာလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ သေရမှာ ပဲ ငါထင်တယ်၊ ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်ရှည် ကြီး မက်နေတာလို့ "

"အေး... ဟုတ်တာပေါ့၊ အိပ်မက်ရှည်ကြီး မက်တာနဲ့ လဲတူတယ်၊ ဇာတ်သမားတွေ ဇာတ်က ကြတာနဲ့ လဲ တူတယ်၊ ဇာတ်သမားတွေဟာ ရှင်ဘုရင်လုပ်တဲ့ လူက လုပ် ဝန်ကြီးလုပ်တဲ့ လူက လုပ် မင်းသား၊ မင်းသမီး လူပြတ် လူကြမ်းပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ကကြပြီး မိုးလဲလင်း

ရော ပွဲလဲသိမ်း ရော ဘာမှ လဲမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူ့ဘဝဟာလဲ ဒီအတိုင်း ပဲကွ၊ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ကပြီး သေလဲသေရော ကခဲ့တာတွေ အားလုံး ပျောက်ပဲ၊ ဒါထက် မင့်တောင်းကြီးထဲမှာ ဘာတွေတုန်းက"

"ငါ့ကိုင်းခင်းထဲက ထွက်တဲ့ အသီးအနှံတွေလေ၊ ဗူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ နံနံရွက် စုံလို့ ပဲကွ"

"ကောင်းသဟေ့၊ မင်းတို့လို လယ်သမား၊ ယာသမားတွေရှိပေလို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ၀၀ လင်လင် စားကြရတာပေါ့ကွာ၊ တောင်သူလယ်သမားတွေသာ မရှိကြရင် ငတ်ကြရတော့မှာ ပဲ၊ ဒီတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေပါကွာ"

" အောင်မယ်... ဒို့ တောင်သူတွေကို ချီးမွမ်းဖော်ရတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးတယ်၊ ဒို့ တောင်သူတွေဟာ ဓါးမနောက်ပိတ်ခွေး၊ လူမလေး ခွေးမခန့် တွေပါကွာ"

"ဒို့ ခေတ်က တိုင်းတစ်ပါးသားကျွန် ဖြစ်နေရတဲ့ ခေတ်ကိုးကွ၊ ဒီတော့ ဘုရားကားအောက်၊ မျောက်ကအထက် ဆိုတာလိုဖြစ်နေတယ်၊ အခု ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ စစ်ပြီးရင် တို့ ဗမာပြည် လွတ် လပ်ရေး ရလောက်စရာအကြောင်း အများကြီးရှိတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရရင်တော့ မင်းတို့လို တောင်သူ လယ်သမားတွေ နေရာမှန် ရတော့မှာ ပါကွာ"

" ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် စစ်မြန်မြန်ပြီးပြီး မြန်မြန် လွတ်လပ်ရေးရ ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမဟေ့"

" ဒါထက် ငါ ဘယ်အိမ်မှာ တည်းရင် ကောင်းမလဲ" ဟု ကိုထွန်းမြတ်က မေး၏။

"အမှန်ကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါ့အိမ်မှာ တည်းစေချင်တာပေါ့

ကွာ၊ သို့ပေမဲ့ ငါ့အိမ်က ကျဉ်းလို့ မင်းတို့ နေသာထိုင်သာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊
ဒီတော့ သူကြီး ဦးစံဘအိမ်မှာ တည်းပေတော့ ၊ သူ့အိမ် က သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ခင်း၊
ပျဉ်ကာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကွ၊ အင်မတန် ကျယ်တယ်၊
ဆောင်ပြီးတာတောင် တယ်မကြာလှသေးဘူး၊ ဒို့ရွာမှာ တော့ သူ့အိမ်အ
ကောင်းဆုံးပဲ"

" ဦးစံဘဟာ ဒို့ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ သူကြီး၊ ခုလဲ သူကြီးပဲနော်၊
သူကြီးသက်ရှည်လှပြီပေါ့"

"ရှည်ဆို သူ့မှာ သားကလဲမရှိတော့ သူကြီးရာထူး ဆက်ခံမယ့်သူမရှိ
ဘူးကွ၊ သမီးတွေကတော့ များ ပဲ၊ သမီးလေးယောက် အပျို ချည်း
တွေ ချည့်ပဲ"

" အေး... အေး ငါမှတ်မိပြီ၊ မမြင့်၊ မတင့်၊ မဆင့်တို့ မဟုတ်လား၊ အ
ငယ်ဆုံးက ဘယ်သူတဲ့ ..."

" အမယ်... မင်းက မမြင့်တို့ မတင့်တို့ ကို မမေ့သေးဘဲကိုး၊ အေးဘ
ယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ ငယ်စဉ်က ဒို့နဲ့ ကစားဖော် ကစားဘက်တွေပဲ၊ အ
ငယ်ဆုံးက မနှောင်းတဲ့ ကွ"

" မနှောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးက မြန်မာဆန်တယ်နော်၊ ချစ်စရာ
ကလေး"

" နာမည်သာ ချစ်စရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ လူကလဲ ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်"

ကိုသာရင် ပြောပုံကို သဘောကျသဖြင့် အားလုံးရယ်ကြသည် ။

လမ်းဘေးမြက်ခင်းတွင် မြက်စားနေကြသော နွားအုပ်ကို ကြည့်ရင်း
ကိုထွန်းမြတ်က သူ့သားကို မေးလိုက်၏။

"ဟေ့... လူကလေး၊ ဟိုနွားတွေနဲ့ နွားကျောင်းနေတဲ့ လူတွေကို မြင်တယ်မဟုတ်လား"

"မြင်ပါတယ် ဖေဖေ " ဟု မျိုးမြတ်က ပြော၏။

"အဲ... ဖေဖေတို့ ငယ်စဉ်ကလဲ ဒီလိုပဲ နွားကျောင်းခဲ့ရတာပေါ့ကွာ၊ မင့်မေမေ့ဖခင် ကျေးဇူးကြောင့် ဖေဖေ ဆရာဝန်ဖြစ်လာရတာ၊ မင့်ဖိုးဖိုးကသာ မဆောင်မရင် ဖေဖေလဲ ကိုသာရင်တို့လို ယာလုပ်နေရမှာပဲ"

"ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဖေဖေလဲ နွားကျောင်းခဲ့ရသလား" ဟု မျိုးမြတ်က အံ့သြသံဖြင့် မေးလိုက် ၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ နွားကျောင်းခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ နွားကျောင်းနေတဲ့ လူတွေကို မြင်ရင် လူက လေးက အထင်မသေးနဲ့၊ ဒို့ဖေဖေလိုပါပဲကလားလို့ သိရမယ်၊ လယ်သမား ယာသမားတွေကို တွေ့တိုင်း ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ သူတို့ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ပေးလို့ ဒို့ အစားအစာ ရနေပါကလားလို့ သိရမယ်"

"မော်တော်ကား ခဏရပ်စမ်းဟေ့"

ကိုသာရင်က ပြောသဖြင့် ကိုထွန်းမြတ်သည် မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်၏။

မော်တော်ကားမှာ တောင်ကမူတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် ရောက်နေသည် ။

"ကိုင်း... အားလုံးကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီနေရာကနေကြည့်ရင် ဒို့ရွာဟာ ဘယ်လောက် သာယာ တယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်"

ကိုသာရင်ပြောသည့်အတိုင်း တောင်ကမူထိပ်မှ စီး၍ ရွာကို ကြည့်ကြသည် ။

ဟုတ်ပါ၏။ ရွာ၏ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရသည် မှာ ပန်းချီကျော်တစ်ဦး လက်စွမ်းကုန် ရေးဆွဲထား သည့် ပြောင်မြောက်သော ပန်းချီကားကြီး ကို ကြည့်ရသည့်နှယ် ဖြစ်ပေသည် ။

ရွာဦးထိပ်တွင် တည်ထားသည့် စေတီတော်မြတ်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သပ္ပာယ်တော်မူပါပေ၏။

စေတီတော်၏ အနီးတွင် ရှေးပဝေသဏီက ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ကျောင်းကြီးမှာ ကျောင်းမ၊ လည်ပေါ်ဆောင်၊ ပြသာဒ်ဆောင်များ ဖြင့် နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားလှပါပေသည် ။

ထိုကျောင်းတော်ကြီး၏ အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် စနစ်တကျ အကွက်ရိုက်၍ တည်ထား သောအိမ်များမှာ ကား သယ်ငယ်မိုး၊ ဝါးထရံကာ၊ ဝါးကြမ်းခင်းလျက် တစ်ပုံစံတည်းလို ဖြစ်ကြ၏။

ရွာလယ်ခေါင်တွင် ထီးထီးမတ်မတ် တည်နေသည့် သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်း နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးကား သူကြီး ဦးစံဘနေထိုင်သော အိမ်တည်း။

အိမ်တိုင်းတွင် ပင် ကိုယ့်ဝင်း၊ ကိုယ့်ခြံနှင့် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ခြံအတွင်းတွင် အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ မန်းကျည်း စသည့် အပင်များကို အရိပ်လည်း ရလေအောင် အသီးလည်း စားရလေအောင် စိုက်ပျိုးကြ သည် ကို အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရသောအခါ စိတ်အေးစရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ ပျော်မွေ့စရာ ကောင်းလှ ပေသည် ။

" ဖေဖေ.. ရွာကလေးက သိပ်လှတာပဲနော် " ဟု မျိုးမြတ်က ပြော၏ ။

" လှတာပေါ့ သားရဲ့ ၊ အဲဒီလှတဲ့ ရွာကလေးမှာ အဖေ့ကို မွေးတာ၊

ရွာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း အကြားက ရေကန်ကြီးနှစ်ကန်ကို မြင်တယ် မဟုတ်လား"

"မြင်တယ် ဖေဖေ"

"အဲဒီ ကန်ကြီးနှစ်ကန်ကို အစွဲပြုပြီး ဖေဖေတို့ ရွာကို ကန်တော်ရွာ လို့ ခေါ်တာ"

"ထွန်းမြတ်ရေ... နေမဝင်ခင် ရွာထဲဝင်နိုင်အောင် မောင်းတော့ဟေ့"

ကိုသာရင်က ပြောသဖြင့် ကိုထွန်းမြတ်က မော်တော်ကား မောင်းခဲ့သည်။ ။

ယာခင်း ကိုင်းခင်းမှ ပြန်လာကြသူများ ၊ ထင်းခွေ၊ ဝါးခုတ်၊ မှိုနှုတ်၊ ဟင်းရွက်ခူးရာမှ ပြန်လာကြ သူများ ၊ နွားများကို ရွာဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာကြသည့် နွားကျောင်းသားများကား အေးအေးလူလူ၊ ကြည်ကြည်နူးနူး၊ ပျော်ပျော်မွေ့မွေ့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည် ကို သူတို့ မသိသလိုပင်ဖြစ်ကြသည်။ ။ အကယ်၍ သိသည့်တိုင်အောင် သူတို့ နှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်သလိုပင် ဖာသိဖာသာနေကြသည်။ ။ ချမ်းသာကြပေစွ။

ကန်တော်ရွာသို့ ရောက်ခါနီးတွင် မော်တော်ကားသည် ချောင်းကို ဖြတ်ကူးရ၏။ ။ အညာအရပ် ဒေသဖြစ်သည့်အလျောက် မိုးတွင်းမှာ သာချောင်းရေ အများ အပြားရှိလျက် ယခုလို ပြာသိုလ (ဇန်နဝါရီလ) ဆောင်းရာသီတွင် ချောင်းထဲ၌ ရေစီးကြောင်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။ ။ ချောင်းတစ်ခုလုံး သဲပြင် ကြီး ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

မော်တော်ကားသည် သဲပြင်တွင်းမှာ နစ်လျက် မောင်းမရတော့ချေ။ ။ လူအများ လည်း စုပြုံဝိုင်းအုံ ကာ လာရောက် ကြည့်ရှုကြ၏။

" ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" ဟု ကိုသာရင်က မေးသည်။ ။

" ဝိုင်းတွန်းရင် ရပါတယ်"ဟု ကိုထွန်းမြတ်က ပြောသည်။ ။

" ကိုင်း... အားလုံး ဝိုင်းတွန်းကြစမ်းဟေ့" ဟု ကိုသာရင်က ပြောလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေကြသူများ အင်တိုက် အားတိုက်ဖြင့် မော်တော်ကားကို တွန်းကြလေရာ ချောင်းတစ် ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။

ရွာတွင်းသို့ဝင်လာသောအခါတွင် ကား ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ တအုံတသြ ဝိုင်း အုံကြည့်ရှုကာ မော်တော်ကားနောက်မှ စုပြုံလိုက်လာကြသည်။ ။

သူကြီး ဦးစံဘ၏ အိမ်ဝင်းကြီးအတွင်းတွင် မော်တော်ကား ရပ်လိုက်သောအခါတွင် ကား အိမ်ဝင်း ကြီးတစ်ခုလုံး လူပရိသတ်အပြည့်ဖုံးလျက် ပွဲကြီးလမ်းကြီးတမျှ စည်ကားနေလေသည်။ ။

ဦးစံဘနှင့် သမီးများ ဖြစ်ကြသော မမြင့်၊ မတင့်၊ မဆင့်တို့ သည် အိမ်ပေါ်တွင် ရပ်ကာ အံ့သြကြည့် ရှုနေကြ၏။ အငယ်ဆုံးသမီး မနှောင်းကား အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ မော်တော်ကားအနီးတွင် ရပ် သည်။ ။

" ဟေ့... မိနှောင်း ၊ ဟောဒါ ဒို့ရွာသားကိုထွန်းမြတ်လကွ၊ နင့်အစ်မ အပျိုကြီးတွေကိုပြော သူတို့ သူငယ်ချင်း လာနေတယ်လို့ " ။

ကိုသာရင်က အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်ရာ မမြင့်တို့ ညီအစ်မသုံးဖော် အိမ်ပေါ်မှ ပြေး ဆင်းလာကြသည်။ ။

" ဟောတော့ ... ကိုထွန်းမြတ်ကြီးပါကလား၊ ငယ်ငယ်က ရုပ်ကိုဖမ်းလို့ ရတယ်တော့ " ဟု မမြင့်က ဝမ်းသာအားရပြော၏။ ။

မတင့်က ခင်ခင်ကြီးနှင့် မျိုးမြတ်ကို ကြည့်ပြီး " ကိုထွန်းမြတ်ဇနီးနဲ့

သားကလေးပေါ့နော်၊ မော်တော် ကားပေါ်က ဆင်းကြ၊ အိမ်ပေါ်တက်ရ
အောင် " ဟု ပြောသည်။ ။

အားလုံး အိမ်ပေါ်သို့သွားကြရာ ပစ္စည်းများကို တစ်ယောက် တစ်လ
က် ဆွဲယူသယ်ပိုးကြသည်။ ။ ရုံးစုရုံးစုဖြင့် ပျော်စရာကြီးသာတည်း။

" ဦးကြီး နေကောင်းရဲ့ နော်၊ ကျွန်တော် ထွန်းမြတ်ပါ" ဟု ကိုထွန်းမြ
တ်က ဦးစံဘကို နှုတ်ဆက် ၏။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဘယ်လိုဝမ်းသာနည်း ဝမ်းသာ
မှန်းတောင် မသိဘူး" ဟု ဦးစံဘက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်
ပြောရင်း မျက်ရည်တွေပင် လည်လာ၏။

အပျိုကြီးလေးယောက် လက်မြန်ခြေမြန် ပြုလုပ်မှုကြောင့် တခဏ
အတွင်းပင် အိမ်ဦးခန်း၌ ခန်း လုံးပြည့် သင်ဖြူးကြီးများ ခင်းပြီး ကွမ်းအ
စ်၊ ဆေးလိပ်၊ လက်ဖက်အုပ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပွဲချပြီး ဖြစ်နေလေသ
ည်။ ။

ကိုထွန်းမြတ်တို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်သည်
လည်းကောင်း၊ ဦးစံဘနှင့် သမီးလေး ယောက်တို့ သည် လည်းကောင်း၊
ရွာသူရွာသားများ သည် လည်းကောင်း ခန်းလုံးပြည့်မျှ သိုက်သိုက်ဝန်း
ဝန်း ထိုင်ကြလေရာ ကိုသာရင်က ‘ ဟောဒါ ဘယ်သူ၊ ဟောဒါ ဘယ်ဝါ’
စသည် ဖြင့် ကိုထွန်းမြတ်နှင့် ရွာသူရွာသားများကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

ခင်ခင်ကြီးနှင့် မျိုးမြတ်တို့ သည် သိုက်ဝန်းမြိုင်ဆိုင်စွာ ကြည်နူးစရာ
ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ပီတိပြုံး ပြုံးနေကြလေသည်။ ။

(၂)

ထမင်းပွဲမှာ သင်ခန်းစာ

ကိုထွန်းမြတ်တို့ ရောက်သည့်နေ့က ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ အမှတ်တရပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိန်ထိန်လင်းအောင် အောက်လင်းဓာတ်မီးအိမ်ကြီး ထွန်းထား၏။ စားပွဲဝိုင်းကြီး ပတ်ပတ် လည်ထိုင်ကြသူများမှာ သူကြီး ဦးစံဘ၊ ကိုထွန်းမြတ်၊ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မျိုးမြတ်တို့ အပြင် ကိုသာရင် ဖြစ်သည်။ ။ လူများက သင်ဖြူးပေါ်တွင် ထိုင်၍ စားကြ၏။

ထမင်းစားခါနီးတွင် ဦးစံဘက " ဘာဟင်းတွေလဲဟေ့ " ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

မနှောင်းက ဟင်းများကို ညွှန်ပြရင်းပြော၏။ " ဟောဒါက ကဆစ်သီး ချဉ်ရေဟင်းပါ၊ ဟောဒီ က ဂျိုးသား၊ ဟောဟိုဟင်းက ဂျီသားခြောက်ပါ၊ ဒါက ယုန်သားဟင်း၊ ဒီဒင်းက ငါးပိချက်၊ တို့ စရာက တော့ ငပြုတ်သီးပါ "

" ဟင်းတွေက တယ်စုံသကိုးကွ " ဦးစံဘက ဆို၏။

မမြင့်က ပြောသည်။ ။ " စုံဆို ကိုသာရင် ရှာတာဖွေတာ အဖေ "

"ဟ စကားကို ဒီ လို တုံးတိမပြောပါနဲ့ ၊ ငါရှာတာဆိုတော့ ငါကပဲ ယုန်ထောင်၊ ဂျီလိုက်၊ ဂျိုး တည်သလို ဖြစ်နေတယ် ၊ ထွန်းမြတ်တို့ အတွက် တစ်ရွာလုံး လိုက်ရှာတော့ တစ်အိမ်က ယုန်ပေါင်ရ တယ်၊ တစ်အိမ်က ဂျီသားခြောက်ရတယ်၊ အခြားတစ်အိမ်က ဂျိုးကင်ရတယ်၊ ဘယဆေးစုသလို စုရ တာဗျ " ဟု ကိုသာရင်က ပြော၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ရှင်ဖမ်းခဲ့တာလို့ ပြောတာမှ မှုတ်ဘဲ၊ ရှာခဲ့တယ်လို့ သာ ပြောတာပဲ" ဟု မမြင့်က ပြောရာ အားလုံးပြီးကြ၏။

ကိုထွန်းမြင့်က ဇွန်းကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ယုန်သားဟင်းကို ခပ်ပြီး ဦးစံဘ၏ ထမင်းပန်း ကန်ထဲသို့ ဦးဦးဖျားဖျား ‘ဦးချ’ ပေးပြီး အားလုံး စားကြသည် ။

ကိုထွန်းမြတ်၊ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မျိုးမြတ်တို့ က မြို့သားများ စားကြသည့် ထုံးစံအတိုင်း ဇွန်းကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်သည် ။ ကိုသာရင်ကမူ ကား တောထုံးစံတိုင်း လက်ျာလက်ဖြင့် ကိုင်၏။

ဦးစံဘသည် ထိုလက်ဝဲလက်ျာကိုင်နည်းနှစ်မျိုးကို ကြည့်ပြီး ချီတုံချ တုံဖြစ်နေသည် ။ နောက်ဆုံး တွင် ကိုထွန်းမြတ်တို့ နည်းတူ ဇွန်းကို လက်ဝဲလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ဟင်းခပ်ရာ လက် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး ဟင်းဖက်များ စားပွဲပေါ်သို့ ကျကုန်၏။

မနှောင်းပြေးလာကာ စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းများကို သုတ်သင်ပေးသည် ။

ဦးစံဘမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

"ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါဦးကြီး၊ ကျွန်တော်က မြို့သားဆိုပြီး ဇွန်းကို ဘယ်လက်နဲ့ ကိုင်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တောကလူတွေဟာ တစ်သက်လုံး ညာလက်နဲ့ ကိုင်ကြတာချည်းပါပဲ၊ တော

ရောက်လျက်နဲ့ တောသားလိုမလုပ်မိတာ ကျွန်တော့်အမှားပါ။ ကိုင်း....
ဦးကြီးလဲ ညာလက်နဲ့ ကိုင်၊ ကျွန်တော်လဲ ညာလက်နဲ့ ပဲ ကိုင်ပါ့မယ်"

ကိုထွန်းမြတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဇွန်းကို လက်ျာဘက်ဖြင့် ကိုင်၍ ခပ်ရာ ဦးစံဘကလည်း ထို့အတူပြု၏။

"အေးကွာ... ဘယ်လက်နဲ့ ကိုင်နေကျမဟုတ်တော့ မကိုင်တတ်ဘူး" ဟု ဦးစံဘက ပြုံးကာ ရယ်ကာ ပြောသည်။

"ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်သက်လုံး မှတ်ရမယ့် သင်ခန်းစာပါပဲ။ ဇွန်းကိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အရာရာမှာ ပဲ ဒါကိုနမူနာထားပြီး သင်ခန်းစာယူနိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပုံ ကတော့ ‘ရောမမြို့ ရောက်ရင် ရောမသားကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်’တဲ့ ၊ မြန်မာစကားပုံကတော့ ‘လူသဘော၊ လိုက်လျောညီထွေ၊ ကျင့်တတ်စေ’ တဲ့ ၊ လူကလေး ဒါတွေကို မှတ်ထားနော်"

"မှတ်ပါတယ် ဖေဖေ" ဟု မျိုးမြတ်က ပြော၏။

"ယုန်သားဟင်းက အားကြီးကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မတော့ ယုန်သားကို ဒီတစ်ခါပဲ စားဖူးတယ်" ဟု ခင်ခင်ကြီးကဆိုရာ မတင့်က ယုန်သားဟင်းများကို ထပ်ဖြည့်ပေး၏။

"အေး.... ဒို့အရပ်မှာ တော့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ရှိသကွ၊ ခရီးသွားရင်း ယုန်သားစားရင်း ခရီးကြာတတ်တယ်တဲ့ ၊ ထွန်းမြတ်တို့ တော့ ဒို့ရွာမှာ တော်တော်ကြာ နေရလိမ့်မယ်ထင်တယ်နော်" ဟု ကိုသာရင်က ပြော၏။

"ကြာကြာနေပေါ့ကွ၊ ကြာကြာနေလေ ဒို့က ဝမ်းသာလေပဲ" ဟု ဦးစံဘက ဆိုသည် ။

" ကျွန်တော်လဲ ကြာကြာနေချင်ပါတယ်၊ စစ်မပြီးမချင်း နေမယ်ကြံပါတယ်၊ သို့ပေမဲ့ ခင်ခင် ကြီး တို့ သားအမိများ ပျင်းနေမလား မသိဘူး" ဟု ကိုထွန်းမြတ်က ဆို၏။

"ပျင်းတော့ မပျင်းပါဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ကြာကြာတည်းခိုနေရမှာ အိမ်ရှင်တွေကို အားနာစရာ ကောင်းပါတယ်" ဟု ခင်ခင်ကြီးက ပြောသည်။

မမြင့်က ဝင်ပြော၏။ " ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူးရှင် ၊ ကိုထွန်းမြတ် ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ နေတာပါ ၊ သူ ရန်ကုန်သွားနေတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတတွေ မကြာမကြာ မျက်ရည် ကျကြရတယ်၊ အခုလို ပြန်လာတော့ ကျွန်မတို့ ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်သမှ မပြောပါနဲ့တော့၊ ပြန်သွားကြရင် လွမ်းကျန်ရစ်ကြရဦးမယ်"

" နေရေး စားရေးလဲ ဘာမှ မပူရဘူးကွ၊ ဒို့အရပ်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံ ထွက်တယ်၊ ကြက်၊ ဝက်လဲ စားရပါတယ်၊ မောင်သာရင်တို့ အိမ်မှာ ကြက်တွေမွေးထား ထင်ပါ့" ဟု ဦးစံဘက ပြုံး၍ ပြော၏။

" ကြက်ကတော့ တစ်ရွာလုံးလိုလို မွေးကြတာပါပဲ ဦးကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ် တစ်အိမ်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးကြီးမှာ သာ သမီးတွေချည့်မွေးထားလို့ ကြက်မွေးရကောင်းမှန်း မသိတာပါ" ဟု ကိုသာရင်က ပြောသည်။

မနှောင်းက ဟင်းများ ထပ်ဖြည့်ပေး၏။ ထို့ပြင် စားနေကြသူများ ၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့လည်း ဟင်းထည့်ပေးသည်။

" ကဆစ်သီးဟင်းကလေး တယ်ကောင်းသကွာ၊ မနှောင်းလက်ရာလားဟေ့" ဟု ကိုထွန်းမြတ် က မေး၏။

" မိနှောင်းကတော့ ဟင်းကောင်းကောင်း မချက်တတ်ပါဘူး၊ ချက်မ

ယုံပြုတ်မယ့် သူ့အစ်မတွေ က ရှိနေတော့ ဒီအိမ်မှာ မိနှောင်းက ရေပေါ်
ဆီ ဖြစ်နေသကွ " ဟု ဦးစံဘက ဆိုသည်။ ။

"ကဆစ်သီးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲဗေဗေ "ဟု မျိုးမြတ်က မေးသဖြင့်
မနှောင်းက ကဆစ်သီး တစ်လုံးယူပြ၏။ သံပုရာသီးအရွယ်၊ ကြက်ဥ
လို ရှည်မျောမျော ပဲခူးသခွားသီးခေါ် အသီးနှင့် အရောင် ခပ်ဆင်ဆင်တူ
သည်။ ။

"ရန်ကုန်မှာ ကဆစ်သီး မတွေ့ဖူးပါဘူး" ဟု ခင်ခင်ကြီးက ပြော၏။

ကိုထွန်းမြတ်က " ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးထင်တယ်၊ အချို့
အသီးတွေကျတော့လဲ အညာရပ်က ခေါ်တာနဲ့ အောက်အရပ်က ခေါ်
တာ မတူဘူး၊ တို့ စားရတဲ့ သခွားသီးဆိုတာကို ဒီအရပ်က တော့ ငပြုတ်
သီးလို့ ခေါ်တယ်" ဟု ပြောသည်။ ။

ယင်းသို့ စကားတပြောပြောဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြ၏။
